

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-332/02 Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione przez Nordspedizionieri i in. w dniu 11 lutego 2005 r.

(Sprawa C-62/05 P)

(2005/C 82/41)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 11 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Nordspedizionieri i in., reprezentowanej przez adwokata G. Leone, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie T-332/02 Nordspedizionieri di Danielis Livio & C. w likwidacji przeciwko Komisji Europejskiej.

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 28 czerwca 2002 r. (sygn. akt REM 1401), doręczonej w dniu 2 września 2002 r., stwierdzającej brak podstaw do umorzenia należności celnych przywozowych, oraz orzeczenie, że w niniejszej sprawie, w świetle art. 13 ust. 1 rozporządzenia EWG nr 1430/79⁽¹⁾, umorzenie jest dopuszczalne, albowiem na korzyść odwołujących się przemawiają szczególne okoliczności, które nie zostały spowodowane jakimkolwiek zaniedbaniem bądź oszustwem;
- 2) obciążenie Komisji zarówno kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji, jak i postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie, którzy zawodowo trudnią się dokonywaniem zgłoszeń celnych, przygotowali w październiku 1992 r. dwa świadectwa tranzytu wspólnotowego T1 oświadczając w nich, iż dotyczą opakowań z kartonu pochodzących z Jugosławii, zmierzających docelowo do Hiszpanii. Włoskie władze celne zażądały od skarżących zapłaty należności celnych nałożonych na te dwie przesyłki stwierdziwszy, że nie zawierały opakowań z kartonu, lecz papierosy.

Skarżący odwołali się od tej decyzji do sądu, a ponieważ sprawę przegrali, zwrócili się o umorzenie należności celnych do Komisji WE, która odmówiła przychylenia się do ich wniosku stwierdzając, że nie zachodzą ku temu przesłanki.

W tej sytuacji do Sądu Pierwszej Instancji WE wniesiono skargę na podstawie art. 13 rozporządzenia EWG nr 1430/79, w której skarżący podnieśli, że nie mogą zostać zobowiązani do zapłaty należności celnych, jako że w niniejszej sprawie

występują „szczególne okoliczności” wyłączające odpowiedzialność podatkową spółki Nordspedizionieri, albowiem spółka ta opierała się na dokumentach (handlowych i transportowych), przedstawionych jej przez kierowcę ciężarówki w chwili dokonania zgłoszenia celnego, z których wynikało, że chodzi o opakowania z kartonu.

Szczególny charakter sytuacji, który pozwala na umorzenie wynika z faktu, że dokonujący zgłoszenia celnego nie ma możliwości sprawdzenia zawartości ciężarówki przejeżdżającej „liniowo” z granicy włosko-jugosłowiańskiej, a ponadto z faktu, że dokumenty w niniejszej sprawie wydawały się być na tyle zgodne z prawem, że towary zostały odprawione przez służby celne według procedury „uznane za zgodne”.

Ponadto, skarżący powołali się na występowanie w tej sprawie drugiej przesłanki, w postaci braku „zaniedbania” lub „oszustwa”, wymaganej w świetle powołanego art. 13, jako że dokument T1 został sporządzony na podstawie dokumentów handlowych i transportowych.

Wreszcie, w skardze do Sądu zwrócono się o posiłkowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia EWG nr 2144/87⁽²⁾, który wyłącza konieczność zapłaty cła od tej części towarów, która następnie uległa zajęciu bądź konfiskacie.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2004 r. Sąd Pierwszej Instancji (piąta izba) oddalił w całości skargę stwierdzając, że nie wystąpiły powołane „szczególne okoliczności”, przez co bez rozpoznania pozostawił kwestię występowania w niniejszej sprawie drugiej przesłanki dotyczącej braku „zaniedbania lub oszustwa”.

Odwołanie powtarza te same argumenty, które zostały przedstawione w pierwszej instancji, również ze względu na podniesioną już w pierwszej instancji okoliczność, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia Konwencji belgradzkiej z 1965 r. w sprawie wzajemnej pomocy administracyjnej między Włochami i Jugosławią, nakładającej na władze jugosłowiańskie obowiązek informowania włoskich służb celnych o przewozie ładunków z towarami wrażliwymi z podatkowego punktu widzenia (którymi są papierosy) w odniesieniu do dwóch spornych ciężarówek; należy też uwzględnić okoliczność, że trzecia ciężarówka została zatrzymana, a towary skonfiskowane właśnie dzięki informacji (choć spóźnionej) przekazanej przez jugosłowiańskie służby celne służbom włoskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 12.07.1979, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 201, 22.07.1987, str. 15